

да влезе не, но тъй, подобно всички хора,
да обхвата вълнъ и зала само въ двора.

И ей на дълъжъ и ширъ заеха тротуари,
прижидать, блъскають се, прижидать и тълпата —
шляхари, шапки тамъ на слънцето блестятъ,
и рожи отъ джамфеси, вестони и шалавари, —
изломба на бон познати, непознати,
и физиономии подстригани, бралати

и бръснати, а тамъ напудрени, засменни . . .
И всички трупатъ се по тротуара нитъ.
А изгледътъ нитъ е тъй веселъ и честитъ —
и чурдакане и думи неразбрани,
както първи пътъ днесъ случай нитъ се падна
на слънце въ блъснатна сѣра нитъ да се разна.

Единъ останъ се вѣре, отзадъ се други блъска . . .
„Ей иде!“ чу се вика. Тара-та, та-ти-тамъ!
Ей капелмайстра гордо на чело крачи самъ
и палица въ ръка извива, дига, тръска —
Тикъ-тамъ, тара-ти-та! Следъ него запотени
се музикантите надуватъ изчервени.

Неродий маршъ гърми и улицата тряска,
и ехо, блъскаемо отъ овални стени,
бурни и тласка се и ната настрани:
по жълтите тръби и тъпана преблъска
на подвалестъ слънцето, и блъска и трепери . . .
Следъ музикантите и трима офицери —

дяснина отсвраща, а по средата трети,
на два три шага предъ войниците отпредъ.
Тара-та, та-ти-тамъ! Сплътени въ строенъ редъ
вършатъ войниците, и гъсти байонети
се движатъ, а все пакъ ся скакътъ неподвижни;
и тъмне топотъ тъй чакъ въ уличните близини.

Фелдфебеля отзадъ войничкия редъ затвара,
величественъ и гордо и тъмно венци свилъ.